

Υπόθεση C-568/20**Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως****Ημερομηνία καταθέσεως:**

2 Νοεμβρίου 2020

Αιτούν δικαστήριο:

Oberster Gerichtshof (Αυστρία)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

23 Σεπτεμβρίου 2020

Επισπεύδουσα:

H Limited

Καθού η εκτέλεση:

J

Το Oberster Gerichtshof [Ανώτατο Δικαστήριο, Αυστρία], επί της διαφοράς μεταξύ της επισπεύδουσας H***** Limited, *****, [παραλειπόμενα] και του καθού η εκτέλεση J*****, [παραλειπόμενα], με αντικείμενο ποσό ύψους 9 249 915,62 ευρώ, κατόπιν έκτακτης αναίρεσης την οποία άσκησε ο καθού η εκτέλεση κατά της διάταξης του δικάσαντος κατ' έφεση Landesgericht Linz [περιφερειακού δικαστηρίου του Linz, Αυστρία] της 22ας Ιουνίου 2020, με την οποία απορρίφθηκε η έφεση του καθού η εκτέλεση κατά της διάταξης του Bezirksgericht Freistadt [πρωτοβάθμιου δικαστηρίου της Freistadt, Αυστρία] της 9ης Οκτωβρίου 2019 [παραλειπόμενα], εξέδωσε την ακόλουθη

Διάταξη:

A. Υποβάλλει στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1. Έχουν οι διατάξεις του κανονισμού (ΕΕ) 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή [σελ. 2 του πρωτοτύπου] δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (στο εξής, χάριν συντομίας: κανονισμός 1215/2012), ιδίως το άρθρο 2, στοιχείο α', και το άρθρο 39 του κανονισμού 1215/2012, την έννοια ότι εκτελεστή απόφαση υφίσταται και στην

περίπτωση κατά την οποία ο καθοριζόμενος σε εκτελεστό τίτλο οφειλέτης υποχρεώνεται σε κράτος μέλος, κατόπιν συνοπτικής εξέτασης σε κατ' αντιμωλία διαδικασία, η οποία όμως αφορά μόνο το ζήτημα της δέσμευσης από το δεδικασμένο απόφασης που εκδόθηκε σε βάρος του σε τρίτη χώρα, να καταβάλει στον νικήσαντα διάδικο δίκης που διεξήχθη σε τρίτη χώρα το ποσό της οφειλής που βεβαιώθηκε με εκτελεστό τίτλο της τρίτης χώρας, εφόσον το αντικείμενο της δίκης στο κράτος μέλος περιοριζόταν στην εξέταση του ζητήματος αν υφίσταται η απορρέουσα από τον εκτελεστό τίτλο αξίωση έναντι του καθοριζόμενου στον εκτελεστό τίτλο οφειλέτη;

2. Σε περίπτωση αρνητικής απάντησης στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα:

Έχουν οι διατάξεις του κανονισμού 1215/2012, ιδίως το άρθρο 1, το άρθρο 2, στοιχείο α', το άρθρο 39, και τα άρθρα 45, 46 και 52 του κανονισμού 1215/2012, την έννοια ότι, ανεξάρτητα από τη συνδρομή ενός από τους λόγους που απαριθμούνται στο άρθρο 45 του κανονισμού 1215/2012, το δικαστήριο του κράτους μέλους εκτέλεσης πρέπει να αρνηθεί την εκτέλεση, εφόσον η υπό εξέταση απόφαση δεν αποτελεί απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο α', ή του άρθρου 39 του κανονισμού 1215/2012 ή εφόσον το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης στο κράτος μέλος προέλευσης δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012;

3. Σε περίπτωση αρνητικής απάντησης στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα και καταφατικής απάντησης στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα:

Έχουν οι διατάξεις του κανονισμού 1215/2012, ιδίως το άρθρο 1, το άρθρο 2, στοιχείο α', το άρθρο 39, το άρθρο 42, παράγραφος 1, στοιχείο β', και τα άρθρα 46 και 53 του κανονισμού 1215/2012, την έννοια ότι το δικαστήριο του κράτους μέλους εκτέλεσης, κατά τη διαδικασία εξέτασης της αίτησης άρνησης εκτέλεσης, πρέπει, απλώς και μόνο λόγω των [σελ. 3 του πρωτοτύπου] στοιχείων που ανέγραψε το δικαστήριο προέλευσης στη βεβαίωση του άρθρου 53 του κανονισμού 1215/2012, υποχρεωτικά να θεωρήσει ως δεδομένο ότι υφίσταται εκτελεστή απόφαση εμπίπτουσα στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού;»

B. Η αναιρετική διαδικασία αναστέλλεται μέχρι να εκδοθεί η προδικαστική απόφαση του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης [παραλειπόμενα].

Σκεπτικό:

[1] **I. Το ιστορικό της διαφοράς**

[2] Μεταξύ των διαδίκων εκκρεμεί, στην περιφέρεια του Bezirksgericht Freistadt [πρωτοβάθμιου δικαστηρίου της Freistadt] (στο εξής: πρωτοβάθμιο δικαστήριο) διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης. Η επισπεύδουσα H***** Limited (στο εξής: H*****) είναι τράπεζα με έδρα στο *****. Ο καθού η εκτέλεση J***** είναι κάτοικος Αυστρίας.

[3] Ο εκτελεστός τίτλος στον οποίο στηρίζεται η εν λόγω εκτέλεση είναι η από 20 Μαρτίου 2019 διάταξη του High Court of Justice Business and Property Courts of England & Wales Commercial Court (QBD) [ανώτερου δικαστηρίου Αγγλίας και Ουαλίας, τμήμα εμπορικών διαφορών και διαφορών εμπραγμάτου δικαίου (εμπορικές διαφορές), Ηνωμένο Βασίλειο] (στο εξής: High Court), το οποίο είναι δικαστήριο Ηνωμένου Βασιλείου.

[4] Η δε αγγλική απόφαση στηρίχθηκε σε δύο ιορδανικές δικαστικές αποφάσεις του 2013, με τις οποίες ο J***** υποχρεωνόταν να καταβάλει το συνολικό ποσό (περίπου) των 10 300 000 δολαρίων Ηνωμένων Πολιτειών (USD).

[5] Ο J***** δεν αμφισβήτησε ότι οι ιορδανικές δικαστικές αποφάσεις του επέβαλαν υποχρέωση χρηματικής καταβολής, αλλά ότι δικαιούχος της καταβολής είναι η Η*****. Ο καθοριζόμενος στον εκτελεστό τίτλο δανειστής είναι άλλο νομικό πρόσωπο. Η Η***** δεν νομιμοποιείται να εκτελέσει τις αποφάσεις στην Ιορδανία ή εκτός Ιορδανίας. Επιπλέον, η έκδοση των αποφάσεων [σελ. 4 του πρωτοτύπου] επετεύχθη με πρόθεση εξαπάτησης και με τη χρήση νομικά ανίσχυρου πληρεξούσιου εγγράφου. Θα αντέβαινε στη δημόσια τάξη το να εκδώσουν τα αγγλικά δικαστήρια, σε σχέση τις ιορδανικές αποφάσεις, (αντίστοιχη) αγγλική απόφαση.

[6] Στο πλαίσιο της αγγλικής διαδικασίας, η Η***** ζήτησε, μεταξύ άλλων, να εκδοθεί απόφαση, κατά τη συνοπτική διαδικασία, η οποία να ορίζει ότι οι δύο ιορδανικές αποφάσεις μπορούν να εκτελεστούν κατά του J***** ως αγγλικές αποφάσεις.

[7] Με την προμνησθείσα διάταξη του High Court της 20ής Μαρτίου 2019, το αίτημα αυτό έγινε δεκτό και ο J***** υποχρεώθηκε, με κατανηφιστική απόφαση, να καταβάλει στην Η***** το ποσό των 10 392 463 δολαρίων Ηνωμένων Πολιτειών (USD) πλέον τόκων και δικαστικών εξόδων. Εκτός από το ζήτημα αν είναι επιτρεπτή στην Αγγλία η συνοπτική διαδικασία, το High Court, λαμβάνοντας υπόψη το ιορδανικό δίκαιο, εξέτασε το ζήτημα αν η Η***** δικαιούτο να προβάλλει τις απορρέουσες από την ιορδανική απόφαση αξιώσεις και έκρινε ότι είχε τη δυνατότητα αυτή. Το High Court δέχθηκε ότι ο J***** υποχρεώθηκε, στην Ιορδανία, σε χρηματική καταβολή προς την Η*****, η οποία έχει ιδρύσει στην Ιορδανία υποκατάστημα και όχι αυτοτελές νομικό πρόσωπο με τη μορφή θυγατρικής εταιρίας. Περαιτέρω, το High Court εξέτασε επίσης την προβαλλόμενη από τον J***** εξαπάτηση του δικαστηρίου και τη φερόμενη έλλειψη πληρεξουσιότητας στην ιορδανική διαδικασία. Κατά το High Court, ήταν πρόδηλο ότι η αμφισβήτηση του αιτήματος εκτέλεσης των ιορδανικών αποφάσεων δεν μπορούσε να ευδοκιμήσει.

[8] Δυνάμει της από 20 Μαρτίου 2019 διάταξής του, το High Court εξέδωσε βεβαίωση σύμφωνα με το άρθρο 53 του κανονισμού 1215/2012, κατά την οποία ο J***** υποχρεούται να καταβάλει στην [σελ. 5 του πρωτοτύπου] Η***** ποσό ύψους 10 392 463 δολαρίων Ηνωμένων Πολιτειών (USD) πλέον τόκων ύψους

5 422 031,65 δολαρίων Ηνωμένων Πολιτειών (USD) και δικαστικών εξόδων ύψους 125 000 λιρών στερλινών (GBP).

[9] Με διάταξη του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου της 12ης Απριλίου 2019, έγινε δεκτό το αίτημα της H***** να προβεί σε αναγκαστική εκτέλεση κατά του J*****, δυνάμει της απόφασης του High Court της 20ής Μαρτίου 2019, για την είσπραξη απαίτησης ύψους 9 249 915,62 ευρώ (κατόπιν μετατροπής νομίσματος), πλέον τόκων και δικαστικών εξόδων.

[10] Ο J***** ζητεί από το δικάζον τμήμα να αρνηθεί την εκτέλεση της απόφασης του High Court της 20ής Μαρτίου 2019 και να αναστείλει τη διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης.

[11] Η παρούσα αίτηση προδικαστικής αποφάσεως έχει ως αντικείμενο ζητήματα σχετικά με την εκτελεσιμότητα των αλλοδαπών αποφάσεων και την έκταση του ελέγχου στο πλαίσιο της διαδικασίας εξέτασης της αίτησης άρνησης της εκτέλεσης.

[12] **II. Οι νομικές βάσεις:**

[13] Οι κρίσιμες διατάξεις του δικαίου της Ένωσης:

Οι διατάξεις του δικαίου της Ένωσης στις οποίες στηρίζεται η παρούσα αίτηση προδικαστικής αποφάσεως είναι ιδίως το άρθρο 1, το άρθρο 2, στοιχείο α', το άρθρο 39, το άρθρο 42, παράγραφος 1, στοιχείο β', και τα άρθρα 45, 46, 52 και 53 του κανονισμού 1215/2012.

[15] Η εθνική νομοθεσία:

[16] Ο Gesetz vom 27. Mai 1896 über das Exekutions- und Sicherungsverfahren (Exekutionsordnung) [νόμος της 27ης Μαΐου 1896 περί διαδικασίας αναγκαστικής εκτέλεσης και λήψης συντηρητικών μέτρων (κανονισμός αναγκαστικής εκτέλεσης)], στο εξής, χάριν συντομίας: ΕΟ, έχει, μεταξύ άλλων, ως εξής:

Μέρος Α'

Εκτέλεση

[...]

Εκτελεστοί τίτλοι

Άρθρο 1: [σελ. 6 του πρωτοτύπου]

Εκτελεστοί τίτλοι κατά την έννοια του παρόντος νόμου είναι οι ακόλουθες πράξεις και τα ακόλουθα έγγραφα, που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του παρόντος νόμου:

[...]

Αλλοδαποί εκτελεστοί τίτλοι

Άρθρο 2:

[...]

2. Με τις πράξεις και τα έγγραφα του άρθρου 1 εξομοιώνονται επίσης οι πράξεις και τα έγγραφα που, μολονότι δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του παρόντος νόμου, ωστόσο, βάσει διεθνούς σύμβασης ή πράξης της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκτελούνται χωρίς ιδιαίτερη διαδικασία κήρυξης εκτελεστότητας.

Μέρος Γ΄

Διεθνές δίκαιο εκτέλεσης

Πρώτο τμήμα

Γενικές διατάξεις

Γενικοί όροι

Άρθρο 403: Για την εκτέλεση των πράξεων και των εγγράφων που έχουν καταρτιστεί στην αλλοδαπή (αλλοδαποί εκτελεστοί τίτλοι) απαιτείται κήρυξη της εκτελεστότητάς τους στην ημεδαπή, εφόσον δεν εκτελούνται χωρίς ιδιαίτερη διαδικασία κήρυξης εκτελεστότητας βάσει διεθνούς σύμβασης ή πράξης της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

[...]

Τρίτο τμήμα

Εκτέλεση δυνάμει πράξεων και εγγράφων υπερεθνικών οργανισμών

[παραλειπόμενα]

Τέταρτο τμήμα [σελ. 7 του πρωτοτύπου]

Μη κήρυξη εκτελεστότητας

Προθεσμία υποβολής αίτησης άρνησης

Άρθρο 418: 1. Στις περιπτώσεις που δεν απαιτείται κήρυξη εκτελεστότητας για την έγκριση αναγκαστικής εκτέλεσης δυνάμει αλλοδαπών εκτελεστών τίτλων, ο καθού η εκτέλεση μπορεί, με αίτηση αναστολής, να προβάλλει λόγους που αντιτίθενται στην εκτέλεση στην ημεδαπή (λόγοι άρνησης).

2. Αίτηση αναστολής κατά την παράγραφο 1 μπορεί να υποβληθεί μόνον εντός προθεσμίας οκτώ εβδομάδων από την κοινοποίηση της έγκρισης αναγκαστικής εκτέλεσης.

3. Σε περίπτωση συνδρομής λόγων άρνησης που ανάγονται σε πραγματικά περιστατικά τα οποία ανέκυψαν μετά την κοινοποίηση της έγκρισης αναγκαστικής εκτέλεσης ή τα οποία δεν γνώριζε ο καθού η εκτέλεση λόγω απρόβλεπτου ή αναπάντεχου γεγονότος, χωρίς δική του υπαιτιότητα ή λόγω ελαφράς αμέλειας, η προθεσμία αρχίζει την ημέρα κατά την οποία ο καθού η εκτέλεση μπόρεσε να λάβει γνώση των περιστατικών αυτών. Στον καθού η εκτέλεση απόκειται να εκθέσει τα περιστατικά αυτά στην αίτησή του περί αναστολής και να παραθέσει τα μέσα προς τεκμηρίωσή τους.

[παραλειπόμενα]

[17] **III. Τα αιτήματα και οι ισχυρισμοί των διαδίκων**

[18] Ο J***** στήριξε την αίτησή του περί άρνησης (αίτηση αναστολής), αφενός, σε προσβολή της δημοσίας τάξης. Κρίσιμος στο πλαίσιο της παρούσας αίτησης προδικαστικής αποφάσεως είναι όμως ο περαιτέρω ισχυρισμός του ότι η αγγλική [σελ. 8 του πρωτοτύπου] απόφαση εκδόθηκε δυνάμει –και προς εκτέλεση– δύο ιορδανικών δικαστικών αποφάσεων και, ως εκ τούτου, αποτελεί καλούμενη «απόφαση κατά συγχώνευση». Διάταξη δικαστηρίου κράτους μέλους η οποία περιέχει καταψηφιστική απόφαση που αντιστοιχεί σε οφειλή βεβαιωθείσα με εκτελεστό τίτλο τρίτης χώρας δεν μπορεί να εκτελεστεί σε άλλο κράτος μέλος στο πλαίσιο του κανονισμού 1215/2012. Το γεγονός ότι δεν υφίσταται εκτελεστή απόφαση μπορεί να προβληθεί στο πλαίσιο της διαδικασίας εξέτασης της αίτησης άρνησης στο κράτος εκτέλεσης. Στο πλαίσιο της διαδικασίας εξέτασης της αίτησης άρνησης, το κράτος μέλος εκτέλεσης δεν δεσμεύεται από τα στοιχεία που έχει αναγράψει το δικαστήριο προέλευσης στη βεβαίωση του άρθρου 53 του κανονισμού 1215/2012.

[19] Η Η***** υποστηρίζει την άποψη ότι ο προς εκτέλεση τίτλος αποτελεί αυτοτελή απόφαση αγγλικού δικαστηρίου. Επιπλέον, τα δικαστήρια του κράτους μέλους εκτέλεσης δεσμεύονται από το περιεχόμενο της βεβαίωσης που εξέδωσε το High Court. Η αλλοδαπή απόφαση μπορεί να εξεταστεί μόνο στο πλαίσιο του άρθρου 45 του κανονισμού 1215/2012. Στο πλαίσιο αυτό, δεν μπορεί να εξεταστεί κατά πόσον η εκδοθείσα σύμφωνα με αλλοδαπό δικονομικό δίκαιο απόφαση αποτελεί πράγματι εκτελεστή απόφαση σύμφωνα με τον κανονισμό 1215/2012.

[20] **IV. Η μέχρι τούδε διαδικασία**

[21] Το **πρωτοβάθμιο δικαστήριο** απέρριψε τα αιτήματα του J*****. Δέχτηκε ότι ο κανονισμός 1215/2012 έχει εφαρμογή εν προκειμένω και/ή ότι υφίσταται αγγλική απόφαση χρήζουσα αναγνώρισης και εκτέλεσης. Το High Court, κατόπιν

εκτενούς κατ' αντιμωλίαν διαδικασίας, εξέδωσε τίτλο με κατανηφιστικό περιεχόμενο και δεν κήρυξε απλώς εκτελεστές τις ιορδανικές αποφάσεις. Επιπλέον, οι ισχυρισμοί ότι δεν έχει εφαρμογή ο κανονισμός 1215/2012 προβάλλονται αλυσιτελώς, επειδή η εξέταση του ζητήματος αυτού απόκειται στο δικαστήριο προέλευσης, του [σελ. 9 του πρωτοτύπου] οποιού η βεβαίωση κατ' άρθρον 53 του κανονισμού 1215/2012 δεσμεύει το πρωτοβάθμιο δικαστήριο κατά τη διαδικασία εξέτασης της αίτησης άρνησης.

[22] Το **δευτεροβάθμιο δικαστήριο** δεν δέχθηκε την έφεση που άσκησε ο J***** κατά της ανωτέρω απόφασης. Η διαδικασία στην Αγγλία διεξήχθη κατ' αντιμωλία, πράγμα που αρκεί για να θεωρηθεί ότι δεν επρόκειτο για διαδικασία κήρυξης εκτελεστότητας. Η αγγλική απόφαση εμπίπτει στο άρθρο 2, στοιχείο α', του κανονισμού 1215/2012. Ο J***** δεν αμφισβήτησε ενώπιον του High Court τις απαιτήσεις της H*****. Επομένως, η αιτίαση ότι το High Court δεν εξέτασε την προβαλλόμενη σε βάρος του αξίωση δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Όσον αφορά τη βεβαίωση του άρθρου 53 του κανονισμού 1215/2012, δεν υπάρχουν αμφιβολίες από τις οποίες να προκύπτει η συνδρομή λόγου άρνησης σύμφωνα με το άρθρο 45 του κανονισμού 1215/2012. Εξέταση της αγγλικής απόφασης χωρεί μόνο στο πλαίσιο του άρθρου 45 του κανονισμού 1215/2012.

[23] **V. Τα προδικαστικά ερωτήματα**

[24] Το πρώτο προδικαστικό ερώτημα (έκταση της απαγόρευσης της διπλής κήρυξης εκτελεστότητας):

[25] Κατ' εφαρμογήν της νομολογίας του Δικαστηρίου (βλ. απόφαση της 20ής Ιανουαρίου 1994, Owens Bank, C-129/92, EU:C:1994:13, σκέψη 25) σχετικά με τη Σύμβαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (Σύμβαση των Βρυξελλών), πρέπει να θεωρηθεί ότι ούτε ο κανονισμός 1215/2012 έχει εφαρμογή επί των διαδικασιών ή επί αμφιλεγόμενων ζητημάτων των διαδικασιών που διεξάγονται σε κράτη μέλη με αντικείμενο την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις που προέρχονται από τρίτες χώρες (L'equatur sur l'equatur ne vaut) [παραλειπόμενα]. Σκοπός είναι να αποτραπεί η καταστρατήγηση, με την καλούμενη «διπλή κήρυξη εκτελεστότητας», των κανόνων [σελ. 10 του πρωτοτύπου] που πρέπει να τηρούνται κατά την απευθείας εκτέλεση της απόφασης τρίτης χώρας στο κράτος εκτέλεσης.

[26] Το δικάζον τμήμα, σε αντίθεση με τα κατώτερα δικαστήρια, κλίνει υπέρ της νομικής άποψης ότι η παραδοχή αυτή έχει εφαρμογή και στις κατανηφιστικές αποφάσεις τις οποίες εκδίδει αλλοδαπό δικαστήριο επί αγωγής με αίτημα την εκτέλεση δικαστικής απόφασης (actio iudicati), εφόσον δεν εξετάζεται επί της ουσίας η έννομη σχέση στην οποία στηρίζεται η βεβαιωθείσα με εκτελεστό τίτλο οφειλή [παραλειπόμενα].

[27] Κατά την άποψη του δικάζοντος τμήματος, το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται ούτε από το γεγονός ότι η επίμαχη δίκη διεξήχθη κατ' αντιμωλίαν. Αυτό που έχει αποφασιστική σημασία είναι το αντικείμενο της δίκης. Στην επίμαχη αγγλική δίκη, η συνοπτική εξέταση περιορίστηκε στο ζήτημα αν ο J***** υπέχει υποχρέωση καταβολής στην Η***** δυνάμει των ιορδανικών αποφάσεων.

[28] Λόγω της, σε κάθε περίπτωση, επίσης εύλογης αντίθετης άποψης της Η***** και των κατώτερων δικαστηρίων, το εν λόγω κρίσιμο για την έκβαση της υπό κρίση υπόθεσης ζήτημα χρήζει διευκρίνισης από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο.

[29] Το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα (άρνηση εκτέλεσης πέραν των λόγων άρνησης που παρατίθενται στο άρθρο 45 του κανονισμού 1215/2012):

[30] Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, οι παρατιθέμενοι στο άρθρο 45 του κανονισμού 1215/2012 λόγοι άρνησης απαριθμούνται εξαντλητικά και πρέπει να ερμηνεύονται στενά (απόφαση της 23ης Οκτωβρίου 2014, flyLAL-Lithuanian Airlines, C-302/13, EU:C:2014:2319, σκέψη 46). Ο σκοπός της ευρύτερης δυνατής γεωγραφικής ισχύος των ευρωπαϊκών αποφάσεων πρέπει, στο πλαίσιο αυτό, να γίνεται πάντοτε σεβαστός (Δικαστήριο, απόφαση της 16ης Ιουλίου 2015, Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, σκέψεις 40 επ.). Η εξαντλητική **[σελ. 11 του πρωτοτύπου]** απαρίθμηση και οι στενά οριοθετημένοι λόγοι αποτελούν έκφραση της αμοιβαίας εμπιστοσύνης των κρατών μελών (βλ. αιτιολογική σκέψη 26). Επιπλέον, το άρθρο 52 του κανονισμού 1215/2012 απαγορεύει στα δικαστήρια του κράτους μέλους εκτέλεσης να ελέγχουν επί της ουσίας τις αποφάσεις που έχουν εκδοθεί σε άλλο κράτος μέλος (βλ., για παράδειγμα, Δικαστήριο, απόφαση της 11ης Μαΐου 2000, Renault, C-38/98, EU:C:2000:225, σκέψη 29).

[31] Είναι ενδεχομένως αμφίβολο αν από το προμνησθέν πλαίσιο πρέπει να συναχθεί –σύμφωνα με τη νομική άποψη των κατώτερων δικαστηρίων– ότι, κατά τη διαδικασία εξέτασης της αίτησης άρνησης εκτέλεσης, μπορούν να εξετάζονται, ως εκ τούτου, αποκλειστικά οι λόγοι άρνησης που παρατίθενται στο άρθρο 45 του κανονισμού 1215/2012.

[32] Η κρατούσα νομική θεωρία τάσσεται υπέρ της αρνητικής απάντησης.

Κατά τη θεωρία αυτή, από τις προμνησθείσες διατάξεις του κανονισμού 1215/2012 δεν συνάγεται ότι αποκλείεται η εξέταση των γενικών προϋποθέσεων εκτέλεσης βάσει του κανονισμού 1215/2012. Επομένως, το ζήτημα αν έχει εφαρμογή ο κανονισμός 1215/2012 ή αν η αλλοδαπή απόφαση αποτελεί απόφαση (χρήζουσα αναγνώρισης και εκτέλεσης) κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο α', του κανονισμού 1215/2012 πρέπει να μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο ελέγχου στο κράτος μέλος εκτέλεσης [παραλειπόμενα].

[σελ. 12 του πρωτοτύπου]

[33] Το δικάζον τμήμα κλίνει ομοίως υπέρ της εν λόγω άποψης που υποστηρίζεται στη θεωρία, κατά μείζονα λόγο επειδή από το γράμμα των άρθρων 45 και 46 του κανονισμού 1215/2012 δεν συνάγεται απαγόρευση συνεξέτασης, στο κράτος μέλος εκτέλεσης, των περιστάσεων που εμποδίζουν τη διασυνοριακή εκτέλεση, ακόμη και αν δεν συντρέχει κανένας από τους λόγους άρνησης κατά την έννοια του άρθρου 45 του κανονισμού 1215/2012. Υπέρ της άρνησης της εκτέλεσης συνηγορεί επίσης το άρθρο 41, παράγραφος 2, του κανονισμού 1215/2012, σε αντίθεση με την άποψη ότι η άρνηση μπορεί να στηριχθεί αποκλειστικά σε λόγους κατά την έννοια του άρθρου 45 του κανονισμού 1215/2012. Το ίδιο ισχύει και για την αιτιολογική σκέψη 30, πρώτη περίοδος. Η κρατούσα θεωρία δεν κλονίζεται ούτε από την –έχουσα ως αντικείμενο μόνο την άρνηση της αναγνώρισης– δεύτερη περίοδο της αιτιολογικής σκέψης 30, κατά την οποία άρνηση της αναγνώρισης μιας απόφασης χωρεί μόνον εφόσον συντρέχουν ένας ή περισσότεροι από τους λόγους άρνησης που προβλέπονται στον εν λόγω κανονισμό. Η εφαρμογή του κανόνα αυτού προϋποθέτει την ύπαρξη «απόφασης», πράγμα που πρέπει, όπως είναι λογικό, να εξετάζεται σε πρώτο στάδιο (ήτοι πριν ακόμη από την εξέταση των λόγων άρνησης κατά την έννοια του άρθρου 45 του κανονισμού 1215/2012).

[34] Όπως προκύπτει, η διευκρίνιση του εν λόγω ζητήματος από το Δικαστήριο είναι επίσης απαραίτητη και είναι κρίσιμη για τη συνέχιση της διαδικασίας, σε περίπτωση αρνητικής απάντησης στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα.

[35] Το τρίτο προδικαστικό ερώτημα (δέσμευση από τη βεβαίωση του άρθρου 53 του κανονισμού 1215/2012):

[36] Το Δικαστήριο έχει ήδη διευκρινίσει, σε σχέση με το παρεμφερές νομικό καθεστώς υπό την ισχύ του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, ότι τα στοιχεία **[σελ. 13 του πρωτοτύπου]** που αναγράφονται στην προβλεπόμενη στο άρθρο 54 του εν λόγω κανονισμού βεβαίωση του δικαστηρίου [παραλειπόμενα] του κράτους μέλους εκτέλεσης μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο ελέγχου (απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2012, Trade Agency, C-619/10, EU:C:2012:531, σκέψη 46).

[37] Το δικάζον τμήμα κλίνει υπέρ της κατ' αναλογία εφαρμογής της παραδοχής αυτής και στην περίπτωση της βεβαίωσης του άρθρου 53 του κανονισμού 1215/2012, πράγμα που θα έχει ως αποτέλεσμα ότι ο οφειλέτης θα μπορεί –παρά τα ως εκ τούτου μη δεσμευτικά στοιχεία που αναγράφονται στη βεβαίωση– να αμφισβητήσει, στο κράτος μέλος εκτέλεσης, ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις εκτέλεσης, για παράδειγμα επειδή δεν υφίσταται απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο α', του κανονισμού 1215/2012 ή επειδή δεν έχει εφαρμογή ο κανονισμός 1215/2012 [παραλειπόμενα].

[38] Εντούτοις, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο δέχτηκε (προδήλως) ότι, ως απόρροια της νεότερης απόφασης του Δικαστηρίου (βλ. απόφαση της 6ης Ιουνίου 2019, Weil, C-361/18, EU:C:2019:473, σκέψη 33), δεν δύναται, λόγω της

βεβαίωσης, να εξετάσει, στο πλαίσιο της διαδικασίας εξέτασης της αίτησης άρνησης, το ζήτημα κατά πόσον υφίσταται απόφαση εμπίπτουσα στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012 και χρήζουσα εκτέλεσης σε άλλο κράτος μέλος.

[39] Το δικάζον τμήμα, λαμβάνοντας επίσης υπόψη τη μέχρι τούδε νομολογία, δεν ερμηνεύει την προμνησθείσα απόφαση του Δικαστηρίου υπό την έννοια αυτή. Σε κάθε περίπτωση, η αντίθετη άποψη φαίνεται επίσης εύλογη. Το Δικαστήριο καλείται να αποσαφηνίσει το νομικό καθεστώς και ως προς το ζήτημα αυτό. Τούτο όμως μόνο σε περίπτωση αρνητικής απάντησης στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα και καταφατικής απάντησης στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα.

[40] **VI. Δικονομικά ζητήματα [σελ. 14 του πρωτοτύπου]**

[41] Ως δικαστήριο τελευταίου βαθμού, το Oberster Gerichtshof [Ανώτατο Δικαστήριο] υποχρεούται να υποβάλει προδικαστικό ερώτημα, εφόσον η ορθή εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης δεν είναι τόσο προφανής ώστε να μην καταλείπεται περιθώριο εύλογων αμφιβολιών. Τέτοιες αμφιβολίες υφίστανται εν προκειμένω. [παραλειπόμενα]

Oberster Gerichtshof [Ανώτατο Δικαστήριο],

Βιέννη, 23 Σεπτεμβρίου 2020

[παραλειπόμενα]